

Prof.Dr. Cantürk Gümüş, Gümüşhane'de Haftanın Konuğu oldu

GÜMÜŞHANE OLAY GAZETESİ RÖPORTAJI – 06.04.2021

KTÜ ORMAN FAKÜLTESİ ÖĞRETİM ÜYESİ – BİLİM ADAMI PROF. DR. CANTÜRK GÜMÜŞ İLE HAFTANIN KONUĞU RÖPORTAJI

Röportaj: Hasan Pir, Rüveyda Usta, Abuzer Yapar

(Gümüşhaneli Hemşerimiz KTÜ Orman Fakültesi Öğretim Üyesi Prof.Dr. Cantürk Gümüş'ün Hayat Hikâyesi, Çocukluktan Bugüne Gözlemleri, Tespitleri, Yaşadıkları, Düşündükleri, Hayalleri, Projeleri...)

PROF.DR. CANTÜRK GÜMÜŞ ANLATIYOR

İLECİK KÖYÜ VE ORDU'YA GÖÇ

Torulluyum. Torul'un İlecik Köyü. Çok küçük bir köy! İki mahalleden oluşur. Çocukluğum bu köyde geçti. 0 yıllarda bizim mahallemiz 8-10 haneden oluşmaktaydı.

Köyümüzde okul olmadığı için 1969 yılında daha önce akrabalarımızın da göç ettiği Ordu'ya göç ettik.

0 yıl köyümüzde araba yolu yoktu. Araba yolu 6-7 kilometre yakına kadar gelmişti. Oraya kadar eşyalarımız köyde akrabalarımızın da binek hayvanlarıyla bir defada taşındı. Orada bizi bir kamyon bekliyordu. Eşyalarımız yüklendi. Babam şoför mahallinde biz de kardeşlerim ve annemle birlikte kamyonun üstünde yola başladık. Torul'a yaklaştığımızda kamyonun üstünden çıplak, ağaçsız dağları gördüğümü hatırlıyorum. Sonra Trabzon. Trabzon'da sahil yolu henüz açılmamış. Liman yakınındaki tünelin aynı yıl açıldığını daha sonra öğrendim. Arafil boyu civarında kamyon durdu. Başımı kasadan bir kez daha çıkardım. Aman Allahım! 0 da neydi? Aşağıda kocaman bir göl vardı. "Deniz" diye bir kavramdan haberim bile yoktu. Sanki içerisine düşüp boğulacaktım gibi bir hisse kapıldım. Korkmuştum. Sonra devam ettik ve gece yarısına doğru Ordu'ya ulaştık.

Konutlarda elektrik vardı. İlk kez tanışmıştım. Sonra okula başladım. Çok korkuyordum. Çünkü köyde iken Ali Hoca kış aylarında Kur'an kursu verirdi. Okuyamayanı değnekle döverdi. Bu nedenle Okulda da dayak olacağını düşünüyordum. Ancak şaşırtıcı bir şey oldu. Fötr şapkalı, kravatlı, jilet gibi ütülü elbisesiyle bir beyefendi ile karşılaştım. Lütfü Uzunlar... Dayak yoktu. Bazen keman çalıyordu. Ne güzeldi. Profesörlükten sonra kendini bir küçük hediye ile ziyaret ettim. Bunları ona anlattım. Eğer şahsımla ilgili bir başarı hikayesi varsa, bu hikayenin asıl kahramanı oydu. Okulu sevmemi sağlamıştı. Birkaç yıl önce öğretmenim rahmetli oldu. İyi ki minnetlerimi ifade etme olanağı bulmuştum.

İlkokula başlayınca bir gün öğretmenimiz bizi sinemaya götürdü. Sinemadayız. Ama ben sinemanın ne olduğunu bile bilmiyorum. Oyuna kendimi kaptırmışım. Adam silahını bize doğrulttu. Ben hemen yere doğru eğildim. Adam bizi vuracak! Sınıf arkadaşlarım korkmuyor. Çünkü köyden gelmedikleri için silahı bilmiyorlar. Bu aletin şakası olmaz! Aralardan süzülerek sinemadan kaçtım. Koşarak eve gittim. Sınıf arkadaşlarımdan birkaçının vurulmuş olabileceğini düşünüyordum. Ertesi gün okula gittim. Şaşırtıcı bir biçimde kimseye bir şey olmamıştı.

Ordu o zamanlar küçük bir kasaba görüntüsündeydi. Her yere yürüyerek ulaşılıyordu. Gümüşhaneliler Selimiye mahallesinin bir köşesinde yarı köy yaşantısı sürdürüyordu.

Ortaokul ve lise eğitimi için Samsun'a gittim. Samsun'da 50. Yıl Lisesi'nde 5 yıl yatılı olarak okudum. Son sınıfı ise Ordu'da Ordu Lisesinde bitirdim. 1980 yılında KTÜ Orman Fakültesi Orman Mühendisliği bölümünü kazandım. 1984 yılında Orman Mühendisi olarak mezun oldum. Aynı yıl bu kurumda araştırma görevlisi oldum. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun oldum. 1989'da yüksek Lisansımı, 1992 yılında da doktoramı tamamladım. 1995 yılında doçent, 2001 yılında da profesör oldum. Buradaki eğitim sürecimi halen devam ettiriyorum. Öğrenmeye ve öğretmeye devam ediyorum. Akademik görevler yanında birçok idari görev de üstlendim. Artvin'de orman fakültesi dekanlığı yaptım. 0 sırada kurulan üniversitenin kuruluş çalışmalarına katıldım. Rektör yardımcısı olarak çalıştım. 2007-2008 yıllarında Üniversitelerarası Kurul Üyesi olarak görev yaptım. Halen KTÜ Orman Fakültesi Orman Ekonomisi Anabilim Dalı Başkanlığı görevindeyim.

Kendi çocuklarımdan ayrı görmediğim binlerce öğrencinin eğitiminde rol oynadım. Onların memleket hizmetinde önemli görevler yaptığını gururla izliyorum.

MEVLÜDE TEYZE'NİN GİZEM DOLU SÖZLERİ HÂLÂ SIRRINI KORUYOR

1984 yılında fakülteden mezun olduğumda köyüme (İlecik) gittim. Mevlüde teyze "köyümüzden bir mühendis çıkmasına sevindik. Sen şimdi köyümüz için ne yapacaksın?" diye, o gün beni içten içe kızdıran, anlamsız gördüğüm bir soru sormuştu. Saçma sapan cevaplar verdim. Kızgınlığımanın nedeni cevabını bilmediğimden kaynaklanıyordu. Ancak aradan 37 yıl geçti o kadar zor ve anlamlı bir soru ile daha karşılaşmadım. Hiçbir akademik aşamada böyle zor bir soru sorulmadı. Evet, biz köyümüz (ülkemiz) için yetiştirilmiş olmalıydık.

KÖYÜME YAZLIK EV YAPTIRDIM

Tabii ki benim Gümüşhane ile bağlılığım köyüme bağlılığım ile başlıyor. Bu

bağlılık sonucunda 2001 yılında köyüme bir yazlık ev yaptırdım ve her fırsatta köye gider, orada akrabalarımınla birlikte olmaktan, köyümün dağlarında ve ormanlarında dolaşmaktan büyük bir keyif alırım. Mevlüde Teyze'nin sorusuna gelince, o soru hâlâ üzerimde büyük bir yük! Yetiştirdiğimiz öğrenciler sorunun çok küçük bir kısmını kapatıyor. Yaptığımız araştırmalar, yazdığımız kitaplar da var. Ama yine büyük bir açık var. Hala çok büyük bir açık!

FRANSA'DA GÖRDÜKLERİMİ GÜMÜŞHANE'DE DE UYGULAMAK...

1998 yılında oğlumun bir sağlık sorunundan dolayı Fransa'ya gitmiştik. Orada Lyon Başkonsolosu Emekli Büyükelçi Akın ALGAN Bey'in misafiriydik. Akın Bey eşimin amcasının oğludur. Bizi gezdirdi. Beni etkileyen, aklımda kalan iki nokta olmuştu.

Bunlardan birisi bir hayvanat bahçesiydi. Çok büyük bir alana, hatırladığım kadarıyla yaklaşık 150 dönüm büyüklükte bir alana kurulmuştu. . Hayvanat bahçesi bizim bildiğimiz klasik bir hayvanat bahçesi değildi. Burada özel nitelikli hayvanlar dışındaki hayvanlar tabii ki bu büyük alan içerisinde olmak üzere serbesttiler. Sadece birbirine veya insanlara zarar verebilecek hayvanlar için özel mekanlar oluşturulmuştu. Örneğin aslanlar. Onlar için oluşturulan alanlara araçla giriliyordu. Araçların camını açmak yasaktı. Bir de buna rağmen önlem olarak biraz yüksekçe kulelerde silahlı görevliler de vardı. Başka bir alanda ayılarla bizonlar aynı ortamda otlamaktaydılar. Geyiklerle, deve kuşlarıyla, tavşanlarla ve birçok hayvanla iç içeydik. Çok heyecan vericiydi. Yılanlar ve diğer sürüngenler için özel bir alan oluşturulmuştu. Oğlum korktuğu için o bölgeye giremedim. Kuşlar ne yazık ki o kadar özgür değildiler. Kurtlar için ise yine sadece onların özgürce dolaşabileceği bir alan oluşturulmuştu. Bizler bu alan üzerinde yaklaşık 2 metre yükseklikte oluşturulmuş bir platformdan onları izleyebildik.

GÜMÜŞHANE'DE HAYVANAT BAHÇESİ PROJESİ

Aklımda hep bu tür bir projenin Gümüşhanemizde uygulanıp uygulanamayacağı vardı. Tabii ki çok pahalı bir uygulama. Ülkemizde bu yatırımı finanse edecek bir potansiyel görünmemekle birlikte, ziyaretçilerin, toplumun belirli bir gelir düzeyine ulaşmasından sonra düşünülebilecek bir konu gibi duruyor. Buna karşın aynı felsefe ile belki daha az sayıda canlı türü ile bir ortam oluşturulabilir.

Yani bir master plan yapılarak önce planlanan alanın bir köşesinde az sayıda ilgi çekici hayvanlarla bir deneme yapılabilir. Bu deneme, konunun ne kadar geliştirilebileceğine yol gösterecektir. Halen Gümüşhane'nin vazgeçilmez destinasyonu Karaca mağarası... Bence bunun dışında oluşturulacak yeni aktivite alanlarının Karaca mağarası bağlantılı olarak planlanması çok rasyonel olacaktır. Torul'daki seyir noktası da aslında Karaca mağarasını desteklemekte... Karaca mağarasına çok uzak olmayan bir noktada bu anlayışla bir küçük hayvanat bahçesinin tasarlanabileceğini hep düşünmüştümdür. Bu yakınlık, insanların "Karaca mağarasına geldik, gelmişken biraz ilerde yer alan hayvanat bahçesini de görelim" diyebilecekleri bir uzaklıkta yer almalı... Hayvanat bahçeleri sadece ekonomik yarar üretmezler. Özellikle küçük yaşta çocuklarda hayvan sevgisi, doğa sevgisi gibi kavramların gelişmesi ile kültürel açıdan da önemlidirler. Bu çerçevede kamu yararı da düşünülerek bir miktar devlet desteği de sağlanabilir.

LYON'DA BİR ORTAÇAĞ KÖYÜ

Başkonsolumuz'un bizi götürdüğü ikinci nokta Pérouges köyü olmuştur. Lyon'a 30 km uzaklıkta bulunan köyün etrafı tamamen surlarla çevrili. Zamanında çiftçi ve keten dokumacılarının yaşadığı köyün İtalya'nın Perugia şehrine dönen Galyalı koloni tarafından kurulduğu varsayılıyor. Yıllarca Lyon başpiskoposuna bağlı olarak yaşayan halk, 1167 yılında şehrin kapılarını Lyon askeri birliklerine kapatarak başkaldırmıştır. Bu başkaldırı 1236 yılında sonuç vermiş ve Perouges halkı toplumsal bağımsızlığına kavuşmuştur. 1601 yılında resmi olarak Fransız topraklarına katılan kasaba, 18. yüzyılda tekstil endüstrisinin merkezlerinden biri haline gelmiştir. Ancak ülkemizde olduğu gibi Perouges da gelişen teknoloji, yeni yollar ve hızlı trenlerden nasibini almıştır. 19. yüzyılda büyük şehirlere verdiği göç ile nüfusu 1500'den 90'a düşmüştür. 1900'lü yılların ortalarında kasabada bulunan evler, kilise ve şehir duvarları yenilenmiş, böylece Perouges günümüzün popüler turist destinasyonlarından biri haline gelmiştir.

Turistlerin bir Ortaçağ köyü olarak ziyaret ettikleri bu köyü gördükten sonra, çocukluğumun geçtiği Torul İlecik köyündeki yılların aslında Ortaçağın da ötesini yansıttığını anladım. Çünkü çocukluk dönemim ile 600 yıl önceki yaşantı arasında çok büyük farklar olmadığını düşündüm. Köyümüz, bir su kaynağını merkez olarak kurulmuştu. Yüzyılın ortalarına doğru gazyağı dağıtılmaya başlanmış. Bir de hükümet her köy muhtarına bir çakmak hediye etmiş. Bu nedenle günümüzde de kullanılan çakmağın ilk örneklerine "muhtar çakmağı" denilmektedir. Böylece ateş taşınabilir hale gelmiş. Aslında bu iki gelişme dışında köydeki yaşam tarzı yüzyıllar boyunca bir değişikliğe uğramamıştır. Toprak damlar, karasabanla işlenen toprak, merkezi bir çeşme, evlerden uzak tuvaletler...

Küçüklüğümde dünyayı bizim köy ve komşu köylerden oluşan bir coğrafyadan ibaret zannedirdim. Hiçbir yerle iletişim veya ulaşım yoktu. Arpa, buğday ekilir, fasulye, patates tarımı yapılırdı. Koyun, keçi ve sığır beslenirdi. Hayvanların kış aylarını geçirmesi için ot biçilir, kurutulur ve stoklanırdı. Köyümüzün dışardan satın aldığı sadece dokuma ürünleriydi. Benim çocukluğumda bir de ayakkabı olarak Trabzon lastiği vardı. Onun dışındaki bütün ürünler köyde yetiştirilirdi. Her ürünün üretiminden yıl boyunca tüketiminin yapılabilmesi için çürümeden saklanabileceği yöntemler vardı.

GÜMÜŞHANE'DE DE BİR ANTİK KÖY OLUŞTURMAK

Fransa'dan döndüğümde kafamda Fransa'daki Perouges benzeri bir antik köy oluşturulabileceği fikri oluştu. Ancak Gümüşhane'de 1975-1985 yılları arasında uzak köylere bile araç yolu yapılmaya başlandı. Yol, bu açıdan sonun başlangıcıydı. Yol gelince elektrik geldi, tuğla, beton geldi, telefon geldi, daha sonra da televizyon geldi. Böylece 600 yıllık yaşam tarzı 10 yıl içinde değişti. Toprak damlar önce çinko, sonra da beton oldu. Merkezi çeşme yerine

evlere kadar su kaynakları ulaştı, tuvalet geleneği değiştirdi. Dış dñya ile ilişkiler gelişti. Ulaşım sistemi ticareti de geliştirdi. Dışarıya ùrñn satılmaya ve dışarıdan da endüstriyel ùrñnler satın alınmaya başlandı. Birçok ilkel tarım aletinin yerini daha modern araçlar aldı. Bu nedenlerle antik köy dñřncesinin hayata geçirilmesi zordu.

Ama yine de tarihçi – Yazar Uđur Yenidođan ile birlikte başarısız da olsa küçük bir deneme de yapmıştık. şiran'ın Seydibaba köyünde ilginç bir mezarlık vardı. Uđur hoca bu mezarlığın İslamiyetten önceki Türklere ait olduğunu söylüyordu. Mezar taşlarında ilgi çekici Őekil veya Őimgeler vardı. Ayrıca aynı köyde Seydi Baba türbesi vardı. Yine ùnlñ Tomara Őelalesi de bu köydeydi. Çalışmalarımızı 1999 yılında bu köyde yoğunlaştırdık. Őelaleden sonra oluşan dere ile derenin kavuştuğu Kelkit nehri arasında çok sayıda eski değirmen vardı. Bunlar da birer aktivite merkezi olabilirdi. Köy içerisinde ise toprak damların, eski caminin yer aldığı bir bölñm de vardı. Bu kısım bizim için önemliydi. Ancak o zamanlar Őimdiki gibi AB fonları falan yoktu. Çalışmaları bir yere kadar getirdik. Daha da ilerleyemedik. Şimdi köydeki toprak damların yer aldığı bölñm de tamamen betonlaşmış.

TURİZM FAKÜLTESİ

Kabul etmek gerekir ki bizim çabalarımız amatörce çırpınışlardı. Şimdi Gümüşhanemizde bir üniversite var. Turizm Fakültesi var. Kısa bir süre önce üniversitenin bir panelini izledim. Orada panele Turizm Fakültesi Dekanı başkanlık ediyordu. Konuşmacıların birisi de üniversitemizin rektörüydü. Dekandan söz alarak konuşuyordu. Bence bu çok anlamlıydı. Rektörün turizme verdiği önemi ve yöremizin gelişmesi ve kalkınması için ne pozisyonda yer verilirse görev yapabileceğini göstermesi bakımından anlamlıydı. Bu fakültede memleket aşkıyla yanıp tutuşan genç bilim adamları var. Onların bu konuyla ilgilenebileceğini dñřünüyorum. Bu çerçevede yukarıda aktarmaya çalıştığım projenin Tekke beldesi dođu yamacında yer alan harap/eski yapıların orijinaline uygun onarımı ile gerçekteşebileceğini dñřünüyorum.

KENT MÜZESİ

Antik köy uygulamasının yanında memleketimizde kent müzeleri de hayata geçirilmelidir. Torul'da yer alan seyir terası ile bağlantılı olarak, Torul'da bir kent müzesi kurulması böylece terasla birlikte yeni bir destinasyon oluşturulabileceği fikrimi de belediye başkanımız ile paylaştığımı da bu vesileyle iletmek isterim. Köylerimizde yer alan birçok költür ögesi hızlıca yok olmaktadır. Otantik değere sahip kaynakların toplanması ve sergilenmesi ile önemli bir hizmet de gerçekteşirilmiş olacaktır. Torul'u Őimgeleyen giysilerin, eski yaşam ögelerinin korunması önemlidir. Döven, saban, harman makinası, çeşitli hayvan tuzakları, yayık, silah, sikke, kantar gibi birçok donanım yok olmaktadır. Hem bunları kurtarmak ve gelecek kuşaklara aktarmak ve hem de turizm amaçlı olarak gelir elde etmek olanaklı diye dñřünmekteyim.

GÜMÜŞHANE'DE AMFİTİYATRO'YU KONUŐMUŐTUK

Sanırım 1990'lı yılların ikinci yarısı, rahmetli Mustafa Canlı belediye başkanı olmuştu. Kuşburnu Őenliđi vardı. Fatih Kısaparmak stadyumda bir konser vermişti. Buna çok üzüldüm. Gümüşhane'de ùnlñ bir sanatçının stadyumda konser vermesi ağırırma gitti. Bir konser salonumuz olmalıydı. Belediye başkanına "Başkanım, Gümüşhane yamaçlarına bir amfitiyatro yapılabilir. Bunun için büyük paralara ihtiyaç yok. Sadece uygun bir yamaç gerekiyor. Gümüşhane'de yamaçtan bol ne var? Bu yamaca basamaklar oluşturulacak, belediyeden iki iřçi tař döşeyecek. Birinci yıl 200; 5. Yıl 1000 kişilik bir konser alanı oluşturulabilir." demiştim. Bařkan beni üzmedi. Tamam hocam, falan dedi. Ancak belli ki bu fikir çok da hoşuna gitmemişti. Allahtan rahmet dilerim, bunu yapmadı ama ilimize çok büyük hizmetleri oldu. Ben Tekke civarında aynı zamanda böyle bir amfitiyatro

yapılması ile Gümüşhane'nin kültürel yaşamının da da önemli bir atılım yapılabileceğini düşünüyorum.

1993 YILINDA KUŞBURNU PROJESİNE BAŞLADIK AMA...

Mesleki birikimimle ilgili olarak da yapabileceğim bazı değerlendirmeler var kuşkusuz. Doktora sonrasında 1993 yılında Gümüşhane yöresinde kuşburnu bitkisinin, sahildeki fındık ve çay gibi bir rol oynayıp oynayamayacağını araştırmaya giriştik. Dünya Gıda Teşkilatı tarafından da desteklenen bir proje yaptık. Bu konunun gerçekten de bölgemizde önemli bir kalkınma aracı olabileceği noktasında raporlar oluşturduk. Bunun için özellikle terkedilmiş tarım alanlarının kullanılabilmesini, bu alanlara kuşburnu fidelerinin dikilebilmesini ve böylece ilimizin kalkınmasında ve aynı zamanda da erozyon kontrolü anlamında çok önemli gelişmeler olabilirdi. Aslında bu görüşümüzde halen de bir değişiklik yok! Ancak aradan geçen zaman içerisinde bu konuda sistematik bir gelişme sağlanamadı. Aslında doğal olarak yetişen ve sonbaharda olgunlaşan meyveler kuşların ve diğer ekosistem bileşenlerinin hakkı olmakla birlikte köylülerce bu meyveler toplanarak hem ticari anlamda ve hem de gıda ürünü olarak tüketilerek kullanılmakta. Bu yönüyle ekosisteme bir miktar kötülük edildiğini de üzülerek izliyorum.

GÜMÜŞHANE'DE ORMANLARIN DÜNÜ VE BUGÜNÜ

Gümüşhane uzun yıllar boyunca Gümüş ve diğer madenlerin çıkarıldığı bir il olmuştur. Özellikle maden eritmek bakımından gereken yüksek sıcaklıklara ulaşmak için uzun yıllar boyunca ormanlar yok edilmiştir. Aslında yazımın başlığında yer alan çıplak dağlar bunun göstergesiydi. Çocukluğumun geçtiği dönemde de insanların yoğun kullanımı ve buna bağlı olarak her havzada yer alan binlerce hayvanın varlığı ormanların gelişimine asla izin vermemekteydi. Ancak öncelikle madencilik faaliyetleri azalmıştı. Bu faaliyetler için odun kullanımı son 70-80 yıl içerisinde ortadan kalkmıştır. 1970'li yıllardan itibaren yaşanan yoğun göç olgusu yüzünden nüfus azalmış ve hayvancılık da bitmiştir ya da minimal düzeylere inmiştir. Böylece hem madenciliğin ve hem de insanların ve hayvanların ormana olan baskısı ortadan kalkmıştır. Bunun sonucunda Gümüşhane genelinde çocukluğumda gözlemlediğim çıplak dağlar kalmamıştır. Hemen her yer orman örtüsüyle kaplanmıştır. Çocukluğumun geçtiği havzada da bu orman artışını büyük bir memnuniyetle izlemekteyim. Peki ormanları kim artırdı? Çoğunu kuşlar. Nasıl ki insanlar kışın yemek için gıda maddelerini stoklar. Kuşlar ve diğer canlılar da sonra yemek amacıyla ağaç tohumlarını toprağa saklar. Sonra da sakladıkları bu tohumların üçte birini bir daha bulamazlar. Bulamadıkları bu tohumlar ilk baharda çimlenerek, fidelere ve ormanlara dönüşür. Gümüşhane'deki bu ormanlık alan artışları ülkemiz genelinde çok önemli bir yere sahiptir. Mesleki açıdan üzerinde durmam gereken en önemli bilgi de budur.

ÖRÜMCEK ORMANLARI

Örümcek ormanları... Bu ormanlar, daha doğrusu bu ormanlarda yer alan ulu ağaçlar ilk kez Gümüşhane Milli Eğitim Müdür yardımcısı Hasan PİR'in bizi uyarmasıyla 1993 yılında tarafımızdan ortaya çıkarılmıştır. Bu ormanlara yaptığımız ilk ziyarette ilginç bir tesadüf olacak ki, sanırım o yıllarda bir ortaokul talebesi olan Sayın Hasan Pir'in oğlu Ahmet PİR de yer almıştı. Resimde, ön planda yer alan Ahmet PİR bir süre sonra Orman Fakültesi'nde bizim öğrencimiz olmuş ve sonra da gurur duyduğumuz bir meslektaşımız...

Daha sonraki yıllarda örümcek ormanları Orman Bakanlığı tarafından "tabiatı koruma alanı" ilan edildi. Bu statü sadece bilimsel ve eğitim amacıyla kullanılabilir alanları ifade etmektedir. Dolayısıyla Örümcek ormanları bilimin ve eğitimin hizmetindedir. Bir turizm alanı değildir. Doğanın olduğu gibi korunduğu, bilim adamlarının da doğal olayların nasıl cereyan ettiklerini belirleyebilecekleri bir referans alanıdır. Bu yazı ile bu tespitin Gümüşhane'nin bilgisine sunmam için bir fırsat olduğunu belirtmek isterim. "Artabel Gölleri" yöresi ise "Tabiat parkı" statüsüne sahiptir. Tabiat parkı statüsü ise tam anlamda doğanın korunmasını da göstermek kaydıyla turizm etkinlikleri için yönetilen alanları ifade etmektedir. Bu alanları yönetmek sorumluluğunda olanların da bu değerlendirmeyi dikkatlice okumalarını tavsiye ederim.

GÜMÜŞHANESPOR İÇİN HER ZAMAN GEÇERLİ BİR ÖNERİ

Bir dönem Gümüşhanespor yönetiminde de yer aldım. Hiç toplantı olmadı. 0 zaman

takım 3. Ligdeydi. 3 defa Trabzon'a maça geldiler. Ben sadece bu gelişleri organize ettim. Konaklama vb. ihtiyaçları karşıladım. Tabii ki kulübün çağdaş bir yapıda olmamasına üzülmüştüm. Gümüşhanespor Gümüşhane'nin tanıtımında önemli. Ancak yönetimde yer aldığım dönemden de biliyorum. Sürekli bir finans desteği gerekiyor. Yönetimler bu sorunun çözümü için her defasında belli şahıslardan destek istiyor ve bu konuda çok da yoruluyorlar. Ben bu finansal sorunların bir bölümünün dışardaki, Gümüşhane dışındaki hemşerilerimizin katkısıyla çözülebileceğini biliyorum.

Önerim şudur: Gümüşhanespor kulübüne özellikle dışardaki hemşerilerimizden 29 000 üye yapmak için bir kampanya hazırlanmalıdır. Bunun için kulüp merkezinde bilgisayar donanımlı bir ekip görev yapmalı. Merkezde ciddi bir kayıt sistemi oluşturulmalı. 29 bin üye amacına 3 ayda ulaşılır. Üye olan insanlardan aylık 50 lira aidat alınsa yıllık 17 milyon lira gelir elde edilir. Gümüşhanespor için bir dergi çıkarılarak bu dergide üyeler tanıtılır. 17 milyon liranın 2 milyon lirası ile üyelere dergi, forma gibi hediyeler gönderilir. Böylece aidiyet duyguları gelişir. Geriye kalan 15 milyon lira ile kulübün birçok ihtiyacı karşılanır. Dışarda, Gümüşhane dışında olan bizim gibi Gümüşhaneliler için Gümüşhanelilik önemli ve anlamlı. Gümüşhane'nin gerçek potansiyeli dışarda. Bu insanların Gümüşhanespor'un iyi yerlerde olmasını istediklerini biliyorum. Bu nedenle bu isteklerini, onları kulübe üye yaparak katkıya dönüştürmek mümkün. Sonuçta Gümüşhaneliler Gümüşhanespor'un hangi noktada olacağına kendileri karar vermelidir. Böylece her defasında işadamlarının kapısını aşındırmamış oluruz. İş adamlarından daha fazla destek isteniyorsa onlar için de Gümüş Üyelik adı altında bir statü ile daha yüksek üye aidatları istenebilir. Gümüşhanespor'la ilgili görüşlerimi de böylece paylaşmak imkânı verdiğiniz için size teşekkür ederim.

OLAY GAZETESİ: Cantürk Gümüş Hocamıza bu güzel sohbeti için teşekkür ediyoruz.

KAYNAK: GÜMÜŞHANE OLAY GAZETESİ – 06.04.2021